

25 Απριλίου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΛΗΡΙΔΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΠΟΒΙΩΣΑΝΤΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΝΑΓΗ ΚΡΕΝΤΟΥ,

Εφεσείοντες,

v.

ΚΑΤΙΝΑΣ ΛΕΥΤΕΡΗ ΚΡΕΝΤΟΥ Κ.Α.

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8802)

Δικαιοδοσία Εφετείου — Λόγοι έφεσης — Λόγος έφεσης μη θιγείς άμεσα με την ειδοποίηση έφεσης — Εφετείο, μπορεί να επιληφθεί και αποφασίσει δυνάμει της Δ. 35 θ. 8 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας.

5

Με πρωτογενή αίτηση δυνάμει του Άρθρου 53 του περί Διαχειρίσεως Περιουσιών Νόμου Κεφ. 189 και της Δ. 55 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, τέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου έγγραφο για να αποφασίσει κατά πόσο ενείχε οποιαδήποτε σημασία σ' ό,τι αφορούσε τις υποχρεώσεις των διαχειριστών της περιουσίας του αποβιώσαντος Γεώργιου Παναγή Κρέντου τέως εκ Ριζοκαρπάσου, είτε ως διαθήκη είτε άλλως πως.

10

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, απέρριψε την εισήγηση ότι το έγγραφο ήταν διαθήκη, αλλά δεν αποφάσισε για τη φύση και επιπτώσεις του.

15

Ασκήθηκε έφεση κατά της απόφασης που στόχευε στην ανατροπή του αιτιολογικού της ερείσματος, ως εσφαλμένου.

Αποφασίστηκε ότι:

20

(1) Το Εφετείο είχε εξουσία δυνάμει της Δ. 35 θ. 8 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας να παραμερίσει την πρωτόδικη απόφαση και διατάξει ειπανάκρωση ώστε να αποφασιστεί η σημασία του εγγράφου, ανεξάρτητα από την κρίση ότι δεν ήταν διαθήκη, έστω

25

και αν το θέμα δεν τέθηκε άμεσα σαν λόγος έφεσης.

5

Διατάχθηκε παραμερισμός της απόφασης και επανεπίδικαση. Τα έξοδα της πρωτόδικης και κατ' έφεση διαδικασίας να βαρύνουν την περιουσία.

Έφεση.

10

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Αμμοχώστου (Α. Ιωαννίδης Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 7 Σεπτεμβρίου 1992 (Αφ. Αίτησης 2/92) με την οποία αποφασίσθηκε ότι το έγγραφο ημερομηνίας 12/2/1991 δεν αποτελεί έγκυρη διαθήκη δυνάμει των προνοιών του Άρθρου 23 του Κεφ. 195.

15

Χρ. Κληρίδης, για τους Εφεσείοντες.

Ζ. Τουλούρας, για την Εφεσίβλητη.

20

Cur. adv. vult.

25

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Τέθηκε πρωτόδικα, με πρωτογενή αίτηση δυνάμει του Άρθρου 53 του περί Διαχειρίσεως Περιουσιών Νόμου, Κεφ. 189 και της Δ.55, το κατά πόσο έγγραφο ημερομηνίας 12.2.91, το οποίο αποδίδετο στον αποβιώσαντα Γεώργιο Παναγή Κρέντου, τέως εκ Ριζοκαρπάσου, ενείχε σε ό,τι αφορούσε τις υποχρεώσεις των διαχειριστών προς τη διαχείριση της περιουσίας οποιοσδήποτε νομικές επιπτώσεις είτε ως διαθήκη είτε άλλως πως.

30

Παρά τη διάζευξη, το πρωτόδικο δικαστήριο προσέγγισε το ζήτημα σε μόνο τη βάση ότι το έγγραφο θα μπορούσε να ταξινομηθεί ως έγκυρη ή μη έγκυρη διαθήκη. Κατέληξε ότι δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις προκειμένου να συνιστά έγκυρη διαθήκη του αποβιώσαντος. Δεν απασχόλησαν άλλες πτυχές, οι οποίες προδήλως προέκυπταν από το περιεχόμενο και τη μορφή του εγγράφου.

35

40

Βλέποντας κανείς το έγγραφο, θα έλεγε ότι η ταξινόμησή του ως διαθήκη ή μη διαθήκη θα έπρεπε να ήταν εκείνο που λιγότερο θα απασχολούσε. Αυτή η επισήμανση ως προς το τί θα μπορούσε ή όχι να συναχθεί από το ίδιο το έγγραφο αποκτά στην προκειμένη περίπτωση ιδιαίτερη σημασία ενόψει του ότι η έφεση, όπως διατυπώθηκε, δεν απευθύνεται σε ολόκληρο το εύρος της πρωτόδικης αντίκρισης. Οι λόγοι έφεσης στοχεύουν κυρίως να προσβάλουν την πρω-

τόδικη κατάληξη ότι το επίδικο έγγραφο δεν ήταν έγκυρη διαθήκη και τούτο με προοπτική να οδηγηθεί το Εφετείο σε απόφαση ότι τα αιτιολογικά ερείσματα της κατάληξης ήταν εσφαλμένα.

Πριν από τη συζήτηση των επί μέρους ηγέρθη το κατά πόσο τα όσα 5
προβάλλονται ενδεχομένως να καθίστανται απρόσφορα για εξέταση ενόψει της εικόνας που μεταδίδει το ίδιο το έγγραφο αναφορικά με τη φύση του. Εξέταση των λόγων έφεσης επί της ουσίας θα ισοδυναμούσε, αν η εντύπωση που μεταδίδεται αναφορικά με τη φύση του εγγράφου είναι ορθή, σε εξέταση επί μιας ενδεχομένου πλασματικής βά- 10
σης. Είναι αξιοσημείωτο το ότι εν προκειμένω υπήρξε σύγκληση απόψεων από τους συνηγόρους πως πράγματι το έγγραφο, καθώς προκύπτει από την όψη του, δεν θα μπορούσε εν πάση περιπτώσει να ταξινομηθεί ως διαθήκη έγκυρη ή μη.

Παραμένει όμως το άλλο, το κατά πόσο το επίδικο έγγραφο θα 15
μπορούσε να ενέχει σημασία σε οποιοδήποτε άλλο τομέα, ήτοι, το κατά πόσο θα μπορούσε να έχει υπό οποιαδήποτε φυσιογνωμία νομική ισχύ έτσι ώστε να δημιουργεί δικαιώματα και υποχρεώσεις. Αυτό το 20
δεύτερο παρόλον που, καθώς είπαμε, δεν θίγεται άμεσα από τους λόγους έφεσης, εγείρεται κατ' ουσία από το γεγονός ότι η αίτηση από την οποία προέρχεται η πρωτόδικη απόφαση προοριζόταν να δώσει λύση σε θέμα που αποτελούσε κοινό προβληματισμό. Το ίδιο και η έφεση. Αυτός ο κοινός προβληματισμός θα παρέμενε εάν δεν υπήρχε δυ- 25
νατότητα να απευθύνουμε την προσοχή μας και σε ό,τι παραμένει ανοιχτό με την περιορισμένη εμβέλεια που έχει η πρωτόδικη απόφαση. Είναι νομίζουμε κατάλληλη περίπτωση, ενόψει του τομέα στον οποίο ανάγεται το ζήτημα και της εκκρεμότητας που παραμένει, να ασκήσουμε τις εξουσίες που μας παρέχει η Δ.35 καν. 8 η οποία, στο 30
μέρος που εδώ ενδιαφέρει, προνοεί σε σχέση με την άσκηση των εξουσιών του Εφετείου ότι:

“The powers aforesaid may be exercised by the said Court notwithstanding that the notice of appeal may be that a part only of 35
the decision may be reversed or varied, and such powers may also be exercised in favour of all or any of the respondents or parties, although such respondents or parties may not have appealed from or complained of the decision.”

Καταλήγουμε ότι επιβάλλεται όπως η πρωτόδικη απόφαση παρα- 40
μερισθεί και διαταχθεί η επανακρόαση της αίτησης στο βαθμό που με αυτή καλείται το δικαστήριο να αποφανθεί αναφορικά με το κατά πόσο το έγγραφο θα μπορούσε να ενέχει σημασία ανεξάρτητα από το ότι δεν αποτελούσε διαθήκη. Και εκδίδουμε διαταγή ανάλογα.

Τα έξοδα τόσο της ακρόασης πρωτόδικα όσο και της ακρόασης κατ'έφεση να βαρύνουν την περιουσία.

5

Η έφεση επιτυγχάνει. Διαταγή ως ανωτέρω.